

Fitxer 1

Ple del Parlament

VII legislatura / Primer període / Dimarts, 16 de desembre de 2003

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable

Sr. Ernest Benach i Pascual

Sessió plenària núm. 2

Segona i darrera reunió

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 2.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a ***. Presideix el president del Parlament, acompanyat

dels vicepresidents primer i segon, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat major / la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major, la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat I. Sr. Pasqual Maragall i Mira, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/07) (continuació)

D'acord amb l'article 119 del Reglament de la cambra i amb el que s'ha convingut amb els portaveus, el debat tindrà lloc de la següent manera: un representant de cada grup parlamentari podrà intervenir durant trenta minuts; l'ordre en què intervindran els grups serà de major a menor, i el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi intervindrà al final. El candidat podrà fer ús de la paraula tantes vegades com ho demanarà sense limitació de temps. Quan el candidat respondrà individualment a un dels diputats que haurà intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. Si hi hagués resposta a les rèpliques, que també seran sense limitació de temps, el grup podrà contrareplicar durant cinc minuts.

Té la paraula, doncs, el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Artur Mas i Gavarró.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president del Parlament, senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, senyor candidat, bé, jo voldria encetar aquesta intervenció agraint al senyor Maragall, al candidat a la presidència, les seves referències inicials al president Pujol. Són paraules elogioses i a bastament merescudes cap a una persona que ha fet de Catalunya i de la seva gent la seva raó de ser i la seva passió [#] més vital i permanent.

Però deixi'm dir-li, de tota manera, que tots els que hem estat col·laborant amb ell durant una pila d'anys, des dels llocs més modestos fins als llocs més representatius, sabem que el millor elogi que se li pot fer a ell, i a molta altra gent de sensibilitats diferents, no vindrà tant de les nostres paraules –les que siguin: les seves, les meves– com de la realitat mateixa del nostre país i de la nostra societat. El millor elogi és aquest: la realitat del país i de la nostra societat. És l'obra, és l'exemple i és el model. El millor elogi i el millor reconeixement són la Catalunya convivencial, la Catalunya socialment i cívicament cohesionada, la Catalunya integradora i la Catalunya que viu en pau. Tot això acompanyat, evidentment, de la Catalunya viva, refractària a la resignació i al conformisme.

Li dic això perquè, tot i agraint-li les seves paraules inicials, crec que no és acceptable que vostè digués, durant el transcurs del seu discurs, que ara és el moment del catalanisme ciutadà democràtic i integrador. Vostè creu realment que un catalanisme que no estigui molt arrelat i empeltat a la ciutadania –per tant, ciutadà–, que no inspire plena confiança des de l'òptica de la seva vocació democràtica –per tant, plenament democràtic– o que no faci polítiques orientades a la integració d'una societat tan plural i tan diversa com la catalana, amb arrels culturals tan diferents, vostè creu que un catalanisme que no tingui aquestes característiques seria capaç, senyor Maragall, de guanyar set vegades consecutives unes eleccions a Catalunya?

Deixi'm dir-li que de la seva intervenció d'ahir hi ha més d'un punt i més de dos que em semblen realment un pas endavant; interessant, fins i tot, en la perspectiva del que ha de ser allò que en podríem dir «els avenços nacionals catalans» en els grans temes. Sempre, de tota manera, ens quedarà el dubte de si aquesta nova formulació d'algunes qüestions nacionals, com per exemple l'autogovern o el nou finançament, és producte de la conjuntura actual, tant a Catalunya com a Espanya, o responen a conviccions més profundes i més permanents. Els temps i les circumstàncies, sempre canviants, ens oferiran, segur, més llum sobre tot això en el transcurs dels propers anys.

També li vull fer notar, de tota manera, que la seva exposició d'ahir era una exposició que estava plena de prejudicis: la Catalunya mística enfront de la Catalunya real; la Catalunya de les dèries dels avantpassats davant la Catalunya del futur; la Catalunya excloent davant de la Catalunya incloent. I no hi ha, senyor Maragall, dues Catalunyes, no n'hi ha dues. No hi ha allò que he sentit algunes vegades en alguns càrrecs electes socialistes: «els nostres i els vostres». Per Convergència i Unió i pel catalanisme que nosaltres representem, tots són els nostres, absolutament tots.

Hi ha, això sí, diferents maneres d'interpretar la nostra societat i diferents prioritats a l'hora de fixar les actuacions polítiques, és clar que sí. La nostra prioritat sempre ha estat molt clara i ho seguirà essent, i no té gaire a veure ni amb dretes ni amb esquerres. La nostra prioritat és Catalunya, i la seva gent, i la nostra llibertat; aquestes tres coses: Catalunya, la seva gent, la nostra llibertat, i això sí, també, la ferma voluntat que Catalunya esdevingui un país plenament normalitzat, fita que no assolirem del tot fins que no recuperem el nivell d'autogovern al qual tenim dret i fins que tots els partits catalans, sense excepció, siguin partits d'estricta obediència catalana. Aquesta és la nostra vocació.

Tot plegat, senyor Maragall, és més senzill del que sembla a primera vista. Succeeix, però, quan vostè fa aquesta anàlisi, carregada, entenc jo, de prejudicis, que encara persisteixen determinats sectors polítics, intel·lectuals i mediàtics en el nostre país que voldrien que Catalunya s'assemblés i s'adherís al que ells pensen, quan són ells els que no entenen Catalunya, o com a mínim no l'entenen del tot, i els seus pronòstics tantes i tantes i tantes vegades equivocats ho demostren un cop més. I el que sap greu en aquest moment és que hi hagi algun altre peix que, potser per anar despistat o simplement perquè té molta gana, es vulgui menjar l'esquer, aquest mateix esquer equivocat, ignorant segurament que darrere de l'esquer sempre hi ha un ham, i que l'ham, el que fa és estirar el peix fora del seu medi natural. Nosaltres creiem en una sola Catalunya, que és la que hem construït durant molts anys.

Vostè ahir va dedicar una part molt important del seu temps a explicar i a justificar el pacte de govern; després li diré que, curiosament, en va dedicar menys a explicar allò

que hauria d'haver explicat, que és el seu programa de govern, que hi va fer referències, evidentment, algunes d'elles molt importants, però que no van ser precisament allò que en podríem dir «el cos central» de la seva actuació. Amb relació a aquesta justificació del pacte, deixi'm dir-li algunes coses que no vull deixar de dir en un moment, diguem-ne, solemne, com és aquest debat d'investidura.

Primer, miri, jo crec –i li ho dic amb tota la fermesa i, al mateix temps, amb tota la sinceritat–, senyor Maragall, que s'ha perdut a Catalunya aquest cop una gran oportunitat. I s'ha perdut una gran oportunitat allò que en podríem dir «en termes de país», i aquesta gran oportunitat i aquesta etapa exigien una cosa fonamental que no tothom ha entès, malauradament: que era el moment de teixir grans consensos de país, el moment, ho repeteixo, de teixir grans consensos de país, consensos molt amplis.

Tots estem d'acord que estem encetant una nova etapa, s'ha dit aquí; tots hi estem d'acord, nosaltres també. Una nova etapa que, en la majoria dels casos, a més a més, té nous protagonistes, persones que ja hi eren, que han fet feina, però que podien, diguem-ne, encetar aquesta etapa mateixa d'una manera..., sense massa hipoteques, ni tan sols personals. Era un moment dolç, en aquest sentit. Hi ha moments, en la història dels països i de les nacions, que són dolços, que tenen allò que en podríem dir un punt de màgia especial i que no es pot desaproveitar. Això va passar l'any 79, quan es va fer l'actual Estatut; va ser un moment dolç, un moment d'una certa màgia. Allà es va saber fer allò que avui, malauradament, no hem estat capaços de tornar a teixir: es van saber generar, es van saber crear complicitats a nivell personal, consensos amplis de país, es va saber comptar amb tothom. Avui, malauradament, això no és així. I, quan li parlo d'aquestes confiança personals i de les confiança polítiques, li vull recordar que són aquelles que moltes vegades fan que les grans obres col·lectives d'un país es puguin dur a terme.

Ahir vostè va justificar el pacte que vostès han subscrit, molt legítimament. Molts interessos poden justificar aquest pacte, però n'hi ha un, senyor Maragall, que difícilment el pot justificar, que és l'interès de país. L'interès de país no justifica

plenament aquest pacte, sobretot quan es prescindeix del guanyador d'unes eleccions. Evidentment que vostè em dirà «Escolti'm, això, aritmèticament, és possible fer-ho»; evidentment que sí, no li ho discutiré, no hi perdré ni un minut, aritmèticament és possible fer-ho, i vostès ho han fet. Però vostè hauria d'entendre si això responia –vostè i d'altres, però sobretot vostè, perquè és qui es presenta a la investidura–, vostè hauria de saber si realment això responia de veritat a l'interès del país en un moment, certament, històric.

Li vull recordar que una altra majoria era possible: una majoria que, com a mínim, tingués cent onze diputats en aquesta cambra, una majoria molt més sòlida, molt més representativa, molt més forta, molt més capaç de resistir i, al mateix temps, molt més eficaç de cara a allò que hem de fer de cara a aquests propers anys. Puc entendre les raons personals que hi ha en tot això, fins i tot puc arribar a entendre el càlcul electoral que alguns poden fer en aquest sentit; també puc arribar a entendre que costi acceptar els èxits dels altres, sobretot si aquests èxits són tan perllongadament permanents. Tot això ho poc entendre, però, de tota manera, tot això –les raons personals, el càlcul electoral, tot el que vostès vulguin–, tot això, finalment, en aquest moment són raons de curta volada.

Hi ha moments en la història dels pobles que requereixen grandesa, que requereixen generositat i que requereixen altura de mires. Jo recordo que, amb altres paraules, més o menys això li vaig comentar a vostè mateix quan, fa un parell d'anys, ens va presentar aquella Moció de censura. Recordo que vaig acabar amb unes paraules que més o menys deien el següent; jo deia: «Senyor Maragall, no s'equivoqui, vénen temps d'entesa –vénen temps d'entesa– per a les grans qüestions de país.» Jo de veritat hi creia, que venien temps d'entesa. Finalment això no ha estat possible, i no ha estat possible no per nosaltres, no per Convergència i unió, i en aquest sentit deixi'm dir-li que nosaltres tenim la consciència molt tranquil·la.

Vostè ahir ens deia que no actuem amb ressentiment. No es preocupi, no cal que hi perdi ni un minut, perquè nosaltres, evidentment, amb ressentiment *no* hi actuarem, i, si vostè creu que hi he actuat en algun moment, li prego que me'n posi algun

exemple, fins i tot d'aquests darrers dies. Simplement recordar-li que, en cas que això hagués estat al revés i que el que ha succeït els hagués afectat a vostès, s'hauria enfonsat el món. (*Remor de veus.*) Ara bé, amb ressentiment, no; ja li ho asseguro. Sí que deixi'm dir-li que amb tristesa, sí; amb tristesa, senyor Maragall, sí, perquè no hi

també hi ha un guanyador clar, que és Convergència i Unió, la primera força parlamentària de Catalunya, la primera força després de més de vint-i-tres anys.

De fet, les dues vegades que vostè i el Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi s'han presentat a unes eleccions catalanes vostès han perdut. La primera, el 1999, fent un bon resultat, però insuficient; la segona, més recentment, deixi'm dir-li-ho, amb un resultat dolent, fins i tot molt dolent, i, en qualsevol cas, molt per sota de les expectatives que vostè i vostès havien alimentat durant molt temps.

El seu mèrit, senyor Maragall, que no és poc, ha estat rebre el favor de l'àrbitre, i el seu demèrit ha estat no convèncer de forma suficient el públic, amb l'agreujant que aquest cop vostè sortia al terreny de joc com a favorit molt clar i amb gairebé tots els elements a favor seu, però ni tan sols en aquestes condicions vostè ha arribat a convèncer.

Tot això l'hauria de fer reflexionat molt, personalment i políticament, i crec –i li ho dic també amb tota cortesia– que..., vaja!, que hauria d'introduir en la seva manera d'actuar una modèstia a què no ens ha tingut, almenys fins ara, massa acostumats.

El segon motiu que explica la seva feblesa i la seva debilitat política és el marge de maniobra insuficient que vostè creiem que tindrà com a president, i no em refereixo només als condicionants del seu pacte a Catalunya, tot i que potser, al final, si tinc temps, hi faré una breu referència. Em refereixo a la seva vinculació amb el Partit Socialista a nivell estatal, una vinculació que massa sovint s'ha convertit, a criteri nostre, en una excessiva dependència. Li he sentit dir en alguna ocasió que sense aliats fora de Catalunya no es pot fer avançar el nostre país i el seu autogovern, això ho ha dit vostè en més d'una ocasió. La realitat desmenteix aquesta afirmació: Catalunya ha progressat i ha canviat molt en els darrers vint anys amb un govern que no tenia aliats permanents ni aliats estructurals, i quan més ha avançat l'autogovern – i quan més ha avançat l'autogovern– és en els diferents moments en què l'absència de dependències i de lligams estructurals ens ha permès jugar amb més força les nostres cartes.

Aquesta tarda el Parlament votarà per primera vegada en la nostra història democràtica un president que pertany a una formació política que no és d'estricta, d'absoluta, estricta, obediència catalana. És un fet nou plenament democràtic, però, a criteri nostre, contrari als interessos de Catalunya i de la llibertat d'acció de la seva presidència.

El que li dic, també ho vull deixar clar, no pretén posar en dubte el seu sentiment de catalanitat, ni el seu ni el de ningú, però des de Convergència i Unió entenem que és un pas enrere, de conseqüències que poden ser molt negatives per a Catalunya, que la presidència de la Generalitat es barregi amb interessos i prioritats de partits d'àmbit estatal. No és el mateix tenir aliances que actuar amb subordinacions, que, si es produïssin en el futur, provocarien un dany molt gran a la institució des de què es sustenta la més alta representació del poble de Catalunya.

Tot això, senyor Maragall, enllaça –i aquesta seria la part segona de la meva intervenció–, amb el programa que vostè va presentar ahir. Hem sabut per la premsa –tot i que vostè ahir no hi va fer cap referència– que els seus aliats de govern, els seus socis de govern, li han imposat com a criteri que vostès han de votar el mateix a Catalunya que en altres instàncies parlamentàries, a Madrid i en altres llocs. Aquesta, lògicament, és una condició que a Convergència i Unió no se li hauria pogut demanar ni exigir. Vostè no hi va fer cap referència (*remor de veus*), no hi va fer absolutament cap referència, però és un tema molt substancial.

Vostè ja és des de fa temps el president del Partit Socialista de Catalunya, d'aquí a poques hores o pocs dies serà molt probablement el president de la Generalitat, i, per tant, jo, una mica perquè hi hagi llum en aquest debat i sobretot perquè tothom que emeti el seu vot sàpiga exactament què està votant, jo, senyor Maragall, el que li demano, amb la solemnitat d'aquest debat d'investidura, és que vostè es comprometi públicament, aquí, en aquesta cambra, al fet que vostè i vostès participaran en les properes eleccions generals espanyoles deixant clar que vostès tindran un grup parlamentari propi en el Congrés, que és l'única forma –que és l'única forma– de

garantir que aquesta llibertat d'actuació i aquest marge de maniobra ple vostès el tindran.

Deixi'm posar-li'n un exemple molt recent: vostè ahir va destinar una part molt significativa del seu temps a parlar de la transparència en les relacions fiscals entre les diferents comunitats de l'Estat espanyol; vostè ho va dir i hi va dedicar una bona estona, no? Doncs bé, miri, el passat mes de juliol –no li parlo de la prehistòria–, el passat mes de juliol, només fa quatre mesos, vostès, a Madrid, es van abstenir sobre el tema de la publicació de les balances fiscals amb una proposta que feia Esquerra Republicana de Catalunya, a la qual, evidentment, Convergència i Unió es va sumar. Vostès es varen abstenir en un tema que quatre mesos després, senyor Maragall, vostè considera que és absolutament central des del punt de vista de l'exposició del seu programa de govern.

Sobre aquest mateix programa de govern passo a comentar breument dos temes que vostè va incloure com a centrals i que jo hi estic plenament d'acord, que són el finançament i el nou Estatut. De fet, vostè en va anunciar quatre, de temes, i ens va sorprendre una mica, deixi'm dir-li-ho, perquè d'aquests quatre només en va desenvolupar dos; es va deixar tot el progrés econòmic i social, es va deixar tot l'àmbit educatiu i cultural i es va deixar tot l'equilibri territorial i mediambiental. I ens va dir una cosa –permeti'm que li ho digui, amb tota l'educació també– que es pot entendre com una desconsideració greu cap al Parlament. Vostè ens va dir: «Ja s'ho llegiran.» No, senyor Maragall, no ens hem de llegir re. Vostè es presenta per ser president de la Generalitat, i aquí es votarà el programa que vostè exposa aquí, en aquesta cambra, no el que circula en papers pels passadissos o el que signa fora d'aquí. I el que ho ha d'explicar és vostè, senyor Maragall, no l'hi poden explicar els altres, ni tan sols els socis de govern; és vostè que se sotmet a la investidura com a president de la Generalitat, i no tenia límit de temps, i, per tant, vostè podia explicar el que volgués, i nosaltres, amb molta paciència i amb molt interès, l'hauríem escoltat.

És curiós que vostè, que diu que aquests són temes centrals del catalanisme, com ens va dir ahir..., després no mereixin cap referència programàtica en un discurs que

vostè, a més a més, fa, doncs..., bé, que entenc que probablement ha de ser un dels discursos, o, si més no, el discurs més important de la seva vida política.

Dit això, deixi'm parlar-li breument de finançament. No s'ofengui amb el que li diré, i que no s'ofengui tampoc ningú, però, tal com vostè ho va exposar ahir, a mi, em sembla literalment decebedor. Si aquest és el programa de finançament que ha de constituir el que ha de ser l'aspiració de Catalunya de cara a aquests propers vint o vint-i-cinc anys..., no estem parlant d'un finançament conjuntural per quatre o cinc anys, perquè estem parlant del sistema de finançament que hem d'incloure en l'Estatut, en el nou Estatut, i, per tant, amb vocació de permanència i per poder fer allò que no vàrem poder fer l'any 79, que és un sistema de finançament que, realment, de veritat, s'assembli, es pugui comparar amb els principis del concert econòmic. Aquesta és la nostra feina d'ara, no negociar un sistema de finançament, que ja sabem que sempre tindrà limitacions en la seva negociació, ja ho sabem això, amb un govern o amb un altre, amb un govern de Catalunya o amb un altre, ja ho sabem això. Estem parlant de quin és el sistema de finançament que estructuralment volem per al nostre país de cara a aquests propers vint o vint-i-cinc anys, el que posarem a l'Estatut, i, en aquest sentit, a mi, simplement, em va semblar decebedor, perquè, poc o molt, vostès acaben, doncs, simplement, diguem-ne, semblant-se al que ja tenim ara, poc més o poc menys.

Jo li formularia en aquests aspectes que li diré ara, no?, en aquestes consideracions. Si jo hagués tingut l'ocasió de presentar-ho, com vostè la va tenir, què hauria dit? Doncs miri, hauria dit una cosa com al següent: tots els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya i les empreses de Catalunya han de ser recaptats per la Generalitat de Catalunya, tots, el cent per cent de tots. Perquè, escolti'm, parlar d'un tant per cent de no sé quins impostos, però si això ja ho tenim!, i, a més a més, sense definir el tant per cent, perquè vostè no en va definir ni un, de tant per cent. On anem sense definir tants per cents i, a més a més, sobre la base del que ja tenim si volem convertir això en un sistema absolutament definitiu?

Per tant, escolti'm, no, no es tracta d'un percentatge dels impostos com tenim ara, que ja sé que costa molt d'obtenir, ho sabem perfectament, no? Es tracta de definir quin és el model de futur del finançament de Catalunya, i aquí no podem anar a la baixa d'entrada. Ja haurem de negociar en circumstàncies molt difícils amb qui sigui en el seu moment, ja vindrà una negociació complicada, on segurament algunes coses no es podran treure al cent per cent, però l'aspiració de Catalunya, senyor Maragall, no pot ser aquesta; el que surti d'aquest Parlament no pot ser això que vostè va dir.

Segona cosa: l'agència tributària. No es tracta de crear una agència tributària catalana sense res més, perquè això, senyor Maragall, és tan fàcil com el següent: convertir la Direcció General de Tributs actual en l'agència tributària catalana. Vostè amb això ja hauria complert aquest compromís. Els sembla, realment, que això és el que necessitem? No es tracta d'això, es tracta que l'agència tributària a Catalunya depengui de la Generalitat, la pròpia i la que no és nostra en aquest moment i que depèn de l'Administració central. Jo ho hauria formulat en aquests termes, Convergència i Unió ho hauria formulat en aquests termes, que no té res a veure amb el que vostè diu. I això què vol dir? Que, per delegació del mateix Govern central, qui fa la liquidació, la gestió i la inspecció i la recaptació és la Generalitat de Catalunya, en tots els impostos, i a partir d'aquí –i sento molt no poder-m'hi allargar, perquè se m'acabarà el temps i li volia parlar d'una altra cosa, no? –, s'ha de començar a calcular el fons de solidaritat. Per cert, amb un advertiment, que també jo hauria fet, i és que la solidaritat cap a altres comunitats autònomes, que és necessària i que és justa, no pot ser eterna i permanent. Això passa exactament igual com pot passar a Espanya amb els fons estructurals europeus: arribarà un moment que quan s'arribi a uns determinats percentatges de renda, les altres comunitats de l'Estat espanyol han de deixar de rebre aportacions de les comunitats com Catalunya que fan un esforç fiscal superior o que simplement creen més riquesa.

Jo ho hauria formulat en aquests termes. Vostè avui ho podria plantejar en aquests mateixos termes, en aquests mateixos termes que acabo d'exposar? Seria molt important saber la seva resposta, perquè se l'ha de votar com a president, i podent-ho fer d'una altra manera, podent votar una altra opció sobre temes tan centrals com el

finançament, seria bo saber que tots plegats no estem votant, d'entrada, un programa a la baixa.

La darrera cosa que li volia dir –tot i que tenia algunes altres coses a comentar, però suposo que no hi haurà temps, no?– és sobre el tema del nou Estatut. En aquest sentit, jo li he de reconèixer, sense cap mena de problema, que hi han avenços importants en les seves posicions tradicionals, hi són, i ho celebro molt, de veritat, perquè aquest, com els deia, és un gran tema central de país; tothom s'hi ha referit o pràcticament tothom s'hi ha referit en termes positius abans de les darreres eleccions, és una de les grans feines que tenim, si no la principal, en aquesta propera legislatura, i, per tant, jo celebro que hi hagi aquest avenç en aquestes posicions tradicionals per part del Partit Socialista.

Ara bé, deixi'm dir-li també que jo ho hauria presentat d'una altra manera, i aquesta altra manera, a més a més de recollir algunes coses que vostè mateix ha comentat, per exemple la representació europea, que em sembla que està ben pensada i ben equilibrada..., a més a més d'això, hauria parlat d'altres coses.

Per exemple, hauria parlat dels drets històrics de Catalunya, vostè no hi va fer cap menció. Jo hauria parlat dels drets històrics de Catalunya, perquè, com vostè sap molt bé, Catalunya no neix amb la Constitució, ni la Generalitat de Catalunya tampoc neix amb la Constitució. O és que els drets històrics no els haurem de fer valer en aquesta negociació del nou Estatut d'autonomia, com han fet altres en alguns moments dintre mateix de l'Estat?

Jo hauria parlat d'estricta bilateralitat, que vol dir que Catalunya ha de tractar de tu a tu amb el Govern central, no a través d'organismes interposats i multilaterals. Catalunya ha de tractar de tu a tu amb el Govern central des d'un punt de vista del nostre ideal d'autogovern, que és el que es tracta ara de fer; allò que no es va poder fer l'any 79 ho hem de fer ara, i, si ho fem ara, necessitem poder tractar de tu a tu amb el Govern central, bilateralment.

Hauria parlat d'una altra cosa que vostè no en va parlar d'una forma

Fitxer 3

explícita: n'hauria dit «Administració única», amb tots els ets i uts. Vostè, en el seu document –el pot repassar– i en la seva exposició, diu, parla de «delegació progressiva de competències que depenen de l'Estat». No es tracta de «delegació progressiva de competències que té l'Estat»; no es tracta d'això, senyor Maragall. Això ja vindrà d'aquesta manera, malauradament. Com ha vingut també progressivament el desplegament de l'Estatut contra tota mena de circumstàncies i obstacles. Ja vindrà això. L'Estat central, el porti qui el porti, ja serà gasiu a l'hora de la veritat en desplegar aquest nou Estatut d'autonomia de Catalunya. Malauradament serà així. Però es tracta de veure què hi fem, en aquest Estatut, què hi posem. Posem-hi de cop totes les competències, no progressivament, les que volem, les que necessitem: totes les que té l'Estat central, totes aquelles que es puguin transferir al Govern de la Generalitat.

Li hauria parlat del compromís de tots aquells que hem de donar suport a l'Estatut perquè conjuntament a Madrid reclamem la modificació de totes les lleis que durant més de vint anys, amb governs diferents, s'han fet en contra de preceptes de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i d'una interpretació flexible de la Constitució espanyola. Li hauria parlat d'això. I li hauria parlat també del calendari. Li hauria parlat del calendari perquè simplement no entenc com hem d'esperar a la primavera de l'any 2005. No ho entenc. Perquè ens hem presentat a unes eleccions, dels cinc grups parlamentaris que estan presents aquí, quatre defensant el nou Estatut. Vostès saben que n'hi ha alguns d'ells, i pràcticament tots, que han fet ja una feina que s'ha fet, per cert, també en l'anterior legislatura. Hi ha molts papers sobre la taula, hi ha molta reflexió i no entenc que això no es pugui accelerar.

Vostè en algun moment del discurs va dir que potser es podia avançar a finals de l'any 2004, tot i que en el seu pacte escrit diu «la primavera del 2005». Jo el que els demano és que aquesta feina la puguem enllestir, en el Parlament de Catalunya, en el primer semestre de l'any 2004, entre altres coses perquè necessitem –

necessitarem— poder-ho posar sobre la taula del futur Govern espanyol, tingui el color que tingui.

La darrera cosa que li volia dir és que..., li volia demanar, senyor Maragall, que mantingui la dignitat de la presidència de la Generalitat. Jo sé que vostè —jo sé que vostè— ho farà que vostè ho intentarà que per vostè no quedarà Em consta. Per tant, no hi vegi tampoc aquí cap mena d'ofensa personal ni tan sols política. En absolut, no? Però li demano això per una raó, perquè durant aquestes darreres setmanes alguns de nosaltres, jo crec que una bona part del país, hem sentit un punt de preocupació i un punt de vergonya per com se l'estava tractant a vostè com a futur president.

No pot ser, no, deixi'm dir-li-ho així de clar, no pot ser que es facin manifestacions com les següents, que cal donar un gran poder al futur conseller en cap perquè és l'única forma que hi hagi un president de la Generalitat o que es pugui fer president de la Generalitat una persona que ha perdut les eleccions. Això no pot ser. Perquè vostè després tindrà els aliats que tindrà tindrà els consellers que tindrà i tindrà el conseller en cap que tindrà I jo, per cert, no li posaré cap problema pel nomenament del conseller en cap, absolutament cap, eh?, per descomptat. *(Remor de veus.)* Vostè..., allò que vostè va fer durant mesos i mesos i mesos i mesos, i que es va transformar en una cançoneta de l'enfadós absolutament incompreensible a ulls de la gent, nosaltres no ho farem, tranquil, pot nomenar el conseller en cap el dia que vulgui, no tindrà cap problema, no? Però això sí, senyor Maragall, faci el màxim esforç, que jo sé que el farà per mantenir la dignitat de la presidència de la Generalitat. I en aquest sentit —en aquest sentit— vostè sap que nosaltres serem aliats seus, perquè els primers interessats que això sigui d'aquesta manera som nosaltres.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el candidat per respondre al portaveu.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Molt honorable senyor president, fent ús del torn de rèplica, vull començar empalmant amb les últimes paraules que ha dit el senyor Mas. Estigui tranquil, senyor Mas, respecte de la dignitat del càrec. No caldrà que faci grans esforços perquè els esforços ja els he començat a fer. Fa molt temps, com vostè pot imaginar, que tinc al cap, des del moment que vaig decidir de ser candidat, quines són les *enormes* exigències que un càrec d'aquesta categoria implica.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, estigui tranquil, perquè no solament jo sinó tots aquells que treballaran amb mi –tots aquells que treballaran amb mi– faran efectiu el principi que ens és sagrat a tots, i és el principi del respecte, del respecte al càrec de president, al càrec de president que en aquests darrers anys ha sigut dut endavant per una persona que l'ha arribat a convertir en alguna cosa més del que era, diguem-ho tot, perquè en boca seva es va poder arribar a dir «president de Catalunya», cosa que l'Estatut no diu i que les lleis no diuen, i en canvi tots vam entendre que efectivament teníem un president del país, no només del Govern i no només de la institució. Sàpiga que això ho sé. I com que avui encara hi és el president Pujol, aquí, vull que ell ho sàpiga també, que nosaltres en això, i jo personalment, només serem que seguidors d'un camí que ell va crear, que ell va fressar, que ell va dibuixar, que estava previst en alguna mesura però no totalment previst.

Quant a les ofenses, senyor Mas, estigui tranquil perquè d'això sí –i perdoni'm l'expressió una mica barroera– en tinc el cul pelat, sap? I en tinc el cul pelat perquè vostès me l'han pelat, per dir-ho d'alguna forma, no? *(Remor de veus.)* Sí, en aquesta campanya, abans d'aquesta campanya, en les altres campanyes anteriors, n'han fet tantes, n'han dit de tan gruixudes, algunes vegades vostè personalment i unes altres vegades els seus antecessors, que estigui tranquil que les ofenses a mi em rellisquen, aquestes ofenses. I sàpiga clarament que això no impedirà com no ho ha impedit mai, que, si sóc elegit president de la Generalitat, maldi perquè existeixi el

càrec formal de cap de l'oposició en aquesta cambra i en aquest país, i que tingui l'estatut que ha de tenir, i que en els debats que es puguin tenir en aquesta cambra això sigui tingut en compte i no només en aquesta cambra sinó en general en la vida política catalana. S'ha de crear un càrec nou, com succeeix a Anglaterra, com succeeix a tants altres països europeus, en què el cap de l'oposició és tingut com un càrec important de la democràcia, no solament com aquell que no és el que mana sinó justament com algú que té un rol important a representar.

Vostè ha començat dient que... A mi m'agradaria parlar efectivament de moltes de les coses que ahir, doncs, no vaig tenir temps de parlar. Per què no vaig tenir temps de parlar i no vaig voler parlar de tot el programa? En primer lloc, i evidentment, perquè s'havia produït un fet inaudit, i és que el programa havia estat treballat durant un mes i havia sigut firmat..., discutit, firmat i publicat. Si vostès em pregunten què és el que varem fer..., o si jo li pregunto a vostè què és el que va fer vostè, què varen fer vostès als programes anteriors... Saben com van fer vostès el programa? Saben, en tot cas, com van fer l'acord de govern? L'acord de govern, el van fer per telèfon el senyor Duran Lleida amb Cuba, amb l'Havana, un dia de novembre de l'any 1999... Molt ben preparat tot, sí!, molt ben treballat, un mes de colzes sobre la taula!... Va trucar a l'Havana per saber si sí o no hi havia el plàcet del senyor Aznar per poder votar. I això ho saben tots els diputats d'aquesta cambra que hi eren en aquell moment.

Això sí que era realment una preparació seriosa d'un programa conjunt, em va semblar, no? D'acord que era una coalició no de govern sinó parlamentària –d'acord que era una coalició no de govern sinó parlamentària–, però en tot cas no vulguin comparar el treball que aquí s'ha fet per unir tres forces diferents, que conflueixen en allò que és fonamental, amb el pacte de circumstàncies que vostès van fer i que ens ha sotmès durant quatre anys a la impossibilitat que el Govern que vostè no presidia però, en fi, vostè dirigia en qualitat de conseller en cap, o representava en qualitat de conseller en cap, ens va proposar aquí: ni Estatut ni finançament. És a dir, les coses més importants, aquelles de les quals jo vaig parlar ahir. Ni Estatut nou, perquè ja el dia que va començar el mandat es va prometre que ni s'intentaria fer, ni finançament nou, ni aigua de l'Ebre. Aquest va ser el resultat del seu pacte d'investidura. Aquest

va ser el resultat, efectivament, d'aquest programa fantàstic que vostès tenien sobre la taula en aquell moment.

Vostè diu que s'ha perdut una gran oportunitat. Jo li voldria preguntar si la gran oportunitat que es va perdre va ser la de l'octubre del 99 o va ser la del març del 2000. Vostè ha dit reiteradament que hauríem hagut de tenir un acord, hauríem hagut d'explorar les possibilitats d'un acord més ample, no? I jo li pregunto: i per què aquestes possibilitats no es van explorar fa quatre anys? I per què no es van explorar fa tres anys, o fa menys de quatre anys, quan, després d'haver pactat vostès amb el Partit Popular, es va saber que a Madrid hi havia una majoria absoluta i que per tant poc en farien, de benefici, amb aquest acord que havien signat inicialment? Com és que aleshores, el mes de març de l'any 2000, no es van tombar –aleshores sí que tenia tot el sentit– a Esquerra Republicana de Catalunya, al Partit dels Socialistes de Catalunya, per dir: «Fem junts el que no podem fer amb l'aliança del Partit Popular, puix que de nosaltres no depenen», sent així que la seva única filosofia de país, aquesta tan profunda que tenen, es refereix a la dependència que els altres puguin tenir de vostès en el parlament de Madrid?

Mirin, quant el pacte tripartit que vostès van plantejar, van proposar, tot just abans de les eleccions el van fer públic, nosaltres ens en vam assabentar pels mitjans de comunicació. Pels mitjans de comunicació. No vam tenir pas cap informació directa. És a dir, a través de Sevilla, més concretament: hi va haver trucades al senyor Chaves, hi va haver trucades al senyor Felipe González, perquè, clar, com que vostès pensen que depenem d'aquests senyors i estan convençuts que això és així, creien, amb la seva bona fe, que parlant amb aquests senyors potser podríem arribar a alguna cosa. (*Remor de veus.*) No hi ha haver –no hi va haver– cap mena de contacte directe, que hi va ser molt més tard, quan ja es va saber que tot estava perdut, i el senyor Mas va trucar al senyor Montilla, no a mi, precisament. Aquest és tot el contacte que hi va haver.

Jo crec que, senyor Mas, vostès s'haurien d'haver pres amb més seriositat la possibilitat d'un pacte alternatiu. No la van tenir en compte ni el 99, a l'octubre, ni el

març del 2000, ni la setmana passada. De manera que deixi'm dir, senyor Mas, que jo em vaig dedicar en l'exposició d'ahir –i acabo aquí, perquè em sembla que és el més important– a respondre allò que era el més important, allò que..., aquells temes dels quals vostès havien fet cavall de batalla, en el moment en què fa quatre anys es van presentar les coses tal com es presentaven: poder i diners. I nosaltres volem deixar clar com volem tenir el repartiment del poder i com volem tenir el repartiment dels diners.

És cert: per fer el pas al nou s'ha d'acomiadar el vell. És cert: s'han de canviar els mètodes de treball. És cert: s'han de canviar els principis bàsics del treball.

No m'entretindré ara a parlar de l'Agència Tributària; no m'entretindré a parlar de cada un dels punts que vostè aixeca. Em sembla interessant; jo he anotat perfectament tot el que vostè ha dit i crec que és possible que, algunes de les mesures que nosaltres tirem endavant, la seva experiència les pugui millorar, respecte de detalls que efectivament vostès han intentat d'aconseguir que s'expressessin en els acords amb el Govern de Madrid i que no hagi pogut ser. Segurament parlar amb vostès serà de gran interès per al nou Govern, en aquest sentit i en aquests temes.

Sàpiga, en tot cas, que nosaltres, un cop esclarit que tenim clarament els objectius fixats en matèria de com governar aquest país i com finançar el que aquest país..., el que aquest Govern ha de fer, entrarem en les nostres prioritats. I les nostres prioritats són la seguretat, són l'educació, són l'habitatge, són la salut.

Mirin... (*Remor de veus.*) És el que vaig dir ahir, exactament..., sí, però és que he sentit que algú ha dit que no n'havia parlat. I vull que els quedi clar: per nosaltres el patriotisme català per nosaltres el patriotisme en aquest país, o es fonamenta en l'existència d'una clara percepció per la ciutadania que si no fossin aquí, si no visquessin aquí, si no [estiguessin]

Fitxer 04

Catalunya no tindrien uns drets socials que, efectivament, Catalunya els està donant, i que ara no els dóna, o no els dóna suficientment, o aquest serà un patriotisme errat, un patriotisme mancat.

Els grans patriotismes han sortit del fet, ho repeteixo, que en aquest camp... –en el camp dels serveis socials, en el camp de l'habitatge, en el camp de la salut, en el camp del tractament d'aquells que vénen de fora i de com s'integren en el país–, que en aquests camps el país és capaç de donar a les persones una dignitat que no tenia. I, per tant, serà aquesta la nostra preocupació fonamental, no en tingui cap mena de dubte, senyor Mas.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Maragall. El senyor Duran i Lleida em demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. Duran i Lleida

Per al·lusions, invocant l'article 65.1 del Reglament.

El vicepresident primer

Té un minut. Per al·lusions...

El Sr. Duran i Lleida

El senyor candidat a la presidència de la Generalitat ha fet referència en la seva intervenció que tots els membres d'aquesta cambra coneixien que l'any 99 jo havia fet una trucada a Cuba amb el president del Govern, Aznar; tots menys servidor. Per tant, el senyor candidat no està dient la veritat. El senyor candidat m'està atribuint una actuació que és completament falsa, i així en volia deixar constància.

Jo crec que, lògicament, quan un és encara candidat es pot permetre fabulacions, però, a partir del moment en què sigui investit, hauríem de deixar de banda les fabulacions per actuar amb més serietat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Duran i Lleida. El senyor Maragall demana la paraula? *(Veus de fons.)* Un moment, senyor Mas, si us plau.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Solament per..., en fi, per demanar-li al senyor Duran i Lleida que ens comuniqui qui va ser el que va telefonar, perquè algú va telefonar.

(Forta remor de veus i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Maragall. Prossegueix el debat amb la intervenció del senyor... *(Veus de fons.)* Perdó..., senyor Duran?

El Sr. Duran i Lleida

Senyor president, el senyor candidat m'acaba de fer una pregunta, i jo demano que em permeti donar resposta a aquesta pregunta.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I li demano –i aquí acabo, perquè és un debat poc seriós, especialment per al candidat a la presidència de la Generalitat– que no fabulitzi, sinó que faci ús de la veritat.

(Remor de veus.)

El president

El senyor Mas té la paraula.

(Remor de veus.)

El Sr. Mas i Gavarró

Simplement, alguns comentaris, després de la intervenció del candidat senyor Maragall... No, res, trenta segons sobre això de les ofenses. Escolti'm, la pell, diguem-ne, habituada i cuirassada no només la té vostè: la hi tenim molts. Però, és clar, el que jo no faré és convertir aquest debat en això, perquè precisament tot el to

de la meua intervenció ha anat d'una altra manera. I, si li hagués de recordar coses que vostè ha dit durant aquests darrers vuit mesos referides a nosaltres, col·lectivament, escolti'm..., n'hi ha per fugir, perquè ningú ens l'ha dita més gran que vostè, ningú. Per tant, escolti'm, deixem-ho estar –deixem-ho estar–, tothom aquí té, com li deia, la pell ben proveïda i ben cuirassada per aguantar moltes vegades el que calgui, no?

Dit això, i sobre temes de més interès..., miri, tres o quatre reflexions. La primera: vostè, quan jo li parlo de la gran oportunitat, em confirma una cosa que jo entenia des de fa temps i que avui, doncs, veig plenament corroborada, que és que, vostè, per moltes raons, segurament fins i tot personals, de trajectòria personal, vostè no pot oblidar. Vostè està marcat, està marcat –està marcat– per una trajectòria. (*Veus de fons.*) Està marcat per unes vivències. Està marcat, a més a més, per una cultura de la confrontació durant molt temps. I, escolti'm, això ara és diferent, podria ser diferent –podria ser diferent–; però perquè això hagués estat diferent –i que jo espero que ho serà de tota manera–, perquè això fos així, el que cal és una cosa, senyor Maragall –allò que li deia al començament–, hi ha moments i moments a la història dels països, hi ha moments i moments. I ara estem en un moment diferent, és un moment en què podríem parlar de recomençament d'algunes coses o de reactualització d'algunes coses. I per això cal fer una cosa, sobretot, que vostè veig que no ha fet un cop més, que és mirar endavant, senyor Maragall, mirar endavant. Si nosaltres, Convergència i Unió, no haguéssim mirat endavant, no hauríem pogut fer segons quines coses en el conjunt de l'Estat espanyol; no hauríem pogut, ni amb vostès ni amb els altres. Havíem de saber mirar endavant. Si haguéssim estat esclaus i presoners de les històries del passat, no hauríem pogut fer coses importants en el conjunt de l'Estat, que, finalment, tenien repercussions positives també per a Catalunya.

Per tant, la meua invitació, que jo crec que vostè no ha entès, era fer-ho també a partir d'ara, amb allò que li deia, no?, amb els nous protagonismes, amb els nous lideratges d'algunes formacions polítiques, amb els temes de país que cal resoldre d'una vegada per totes, i que només poden fer-se amb un clima de consens i amb un clima

de complicitats personals i polítiques, que Convergència i Unió ha fet tot el possible per poder teixir.

I vostè, deixi'm dir-li-ho, no s'ofengui per això, vostè en aquest sentit és un tap –vostè, en aquest sentit, és un tap. I lamento dir-ho, perquè jo crec que hauria pogut ser d'una forma diferent.

Segona cosa que li volia dir: vostè parla del patriotisme, dels temes de país com la seguretat, la salut, l'educació, etcètera, no?, l'habitatge... Bé. Escolti'm, vostè no cal que remogui pactes anteriors, perquè, per cert, li diré una cosa, l'any 99 –jo no n'hauria de parlar, d'això, però– es va fer un acord d'investidura amb el Partit Popular i un acord d'investidura amb Esquerra Republicana de Catalunya. Els dos estan per escrit –els dos estan per escrit– i diuen el que diuen. *(Veus de fons.)* Sí, senyor Maragall, sí... Els dos estan per escrit i diuen el que diuen, l'any 99. *(Veus de fons.)* I en gran mesura s'ha complert això que diuen aquests pactes d'investidura. I entre d'altres coses, permeti'm que li ho recordi, que el Govern de la Generalitat ha intentat per tots els mitjans que el nivell d'autogovern de Catalunya anés més enllà dintre inicialment del que havia de ser la pròpia via estatutària, i quan s'ha constatat que això era absolutament impossible, jo mateix, si no ho recorda malament, jo mateix, des de Convergència i Unió, vaig impulsar la idea del nou Estatut.

Que, per cert, en aquesta idea del nou Estatut, deixi'm dir-li, també, un parell de coses. També en aquest sentit tenim una oportunitat molt gran: primer, perquè en parlem tots; segon, perquè –i això li ho vull recordar– tenim un compromís explícit del PSOE de donar suport també explícit en el que surti d'aquesta cambra. Ho recorda, senyor Maragall? *(Veus de fons.)* Ho recorda bé.

Doncs, bé, jo els demano que ja, des d'ara, vostès facin honor a aquest compromís. Si hi ha un dels dos grans partits espanyols que està disposat a donar suport en el que surti d'aquesta cambra tenim una obligació, que és que el que surti d'aquesta cambra sigui realment ambiciós.

I, en aquest sentit, jo ja li deia abans una cosa, que és que el paper de Convergència i Unió, que és absolutament imprescindible en el tema de l'Estatut, serà un paper que

el que marcarà serà el nivell d'ambició del que surti d'aquesta cambra. Primer, perquè és el que Catalunya necessita; segon, perquè és la nostra responsabilitat històrica, i, tercer, encara que sigui conjuntural, perquè hi ha un dels dos grans partits espanyols que ens diu que donarà suport en el que surti d'aquí, fil per randa –fil per randa–, senyor Maragall. Aquest és el compromís del secretari general del PSOE. Nosaltres, aquest compromís, l'utilitzarem a fons. Aquí sí que no hi haurà cap mena de renúncia, i aquesta és una feina d'aquests propers quatre anys. I vostès també, com tots, seran jutjats pels resultats d'aquesta feina.

Dit això, simplement una darrera cosa. Vostè ha fet una intervenció, aquesta final, que no ha contestat les preguntes que li feia. Vostè ha dit: «Tot això són temes menors.» Home! Escolti'm, demanar-li, a vostè, que en un moment en què se li ha de donar suport per part de grups diferents ens digui si hi ha un compromís explícit respecte a la seva actuació en altres cambres parlamentàries com el que jo he suggerit, que vostè no ha contestat...; demanar-li que vostè formuli els temes del finançament de Catalunya en aquests termes que jo mateix li he exposat, que van molt més enllà d'això que vostès estan a punt de subscriure, i que vostè tampoc ha contestat..., i demanar-li que en el tema del nou Estatut es puguin, també, introduir temes claus com aquells que li he comentat, i que vostè tampoc ha contestat, aquests no són temes menors, perquè si ho fossin, de menors, vostè no hi hauria destinat, ahir, en un moment en què es presentava per ser president de la Generalitat, una bona part de la seva intervenció. No són temes menors, i hauria obert molts ulls a tot el país, no només en aquesta cambra, que vostè hagués estat capaç, en un moment solemne i clau com és un debat d'investidura, de contestar concretament plantejaments d'aquestes característiques que afecten la seva capacitat de defensar els interessos d'aquest país davant de tothom amb el mateix llenguatge, que afecten el finançament de Catalunya a vint, vint-i-cinc anys vista i que afecten el nivell d'autogovern del nostre país, que finalment vol dir la nostra llibertat per prendre les nostres pròpies decisions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Candidat, vol respondre al portaveu? (*Veus de fons.*) Doncs, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Jo li vull agrair el seu to, senyor Mas, en general i des del principi de la seva intervenció, tot i que moltes de les coses que va dient responen, o semblen –o m'ho semblen, a mi, almenys– una colla de tòpics que efectivament en les noves circumstàncies en què estem vivint probablement ja no són d'aplicació.

«Ara serà tot diferent», vostè ha dit. Hi estem d'acord. Ara serà diferent i, entre altres raons, serà diferent perquè en aquesta casa hi haurà més respecte per a l'oposició, i ja li he avançat abans que, fins i tot des del punt de vista formal, seria així.

Vostè ha dit que... Vostè ha dit que jo he estat un tap per a unes altres possibilitats. Doncs, encantat de ser aquest tap; sap què vull dir? Perquè el que..., un tap, per què? Un tap perquè a Catalunya es pugui donar efectivament o es pogués donar un succedani d'un canvi i ens trobéssim amb una continuïtat maquillada, no? Si he sigut el tap d'aquesta continuïtat maquillada i he permès o hem permès entre tots, per l'acord al qual hem arribat, doncs, que el canvi sigui canvi, efectivament, fins i tot més del que demanàvem, com ja vaig reconèixer ahir que era el cas, benvingut sigui aquest tap, que haurà servit per a tot això!

El que més m'ha agradat de les darreres coses que ha dit és que vostè comença a distingir entre el senyor Zapatero i el senyor Aznar; cosa que, evidentment, no és molt difícil per a la majoria dels..., en fi, per a la majoria dels observadors, perquè vostès s'havien entestat sempre, per una raó de doctrina, a considerar, no? No, vostès sempre han dit que tot era el mateix: el PSOE, el PP, tot és sempre el mateix..., només que amb el PSOE hi van estar dos anys i mig i els van «trincar» –i perdoni l'expressió– al cap de dos anys i mig, vostès... (*veus de fons*), i amb el Partit Popular hi han estat vuit anys. (*Veus de fons.*) Dos anys i mig hi van estar, dos anys i mig...No..., i ara els explicaré el perquè d'aquesta expressió –ara els explicaré el perquè d'aquesta expressió. «Trincar» vol dir el següent... (*Veus de fons.*) Si em

permeten...? Vol dir exactament que, abans de l'acabament de la legislatura, es va trencar el pacte. Això és el que vull dir amb tota exactitud. (*Veus de fons.*) Mirin..., no, esperin, esperin, esperin..., i els explicaré una altra cosa més.

Vaig dir, en un dels actes de la campanya electoral, justament, que el senyor..., que el president Pujol havia tingut la delicadesa de mantenir..., si més no durant els sis mesos [#]de la pressió[#]. Li ho havia sentit dir a ell, i també en alguna ocasió m'havia semblat sentir que ho deia el senyor Felipe González, no? Que havia permès, per dir-ho així, que s'allargués sis mesos més una legislatura que estava pràcticament acabada pels problemes que havia tingut el Partit Socialista en el Govern, i que això era d'agrair. I em va dir, el senyor Felipe González, molt recentment, diu: «Mira, t'equivoques. No és veritat que en aquests sis mesos tinguéssim, també, el recolzament del Partit de Convergència i Unió. No el vam tenir, perquè en el mes de setembre, en aquell mes de setembre, ja van votar en contra del pressupost. De manera que ens van fer, veure la padrina, com es diu vulgarment, des del mes de setembre de l'any..., em penso que era de l'any 1995.»

És a dir, havien passat dos anys i poc més d'aquesta famosíssima col·laboració equitativa, simètrica, que el Partit dels nacionalistes catalans conservadors oferia o bé al Partit Popular o bé al Partit Socialista. No és cert, i com que hem arribat en el moment que les coses s'han de començar a dir i s'han de començar a saber, aprofito l'ocasió per dir-li-ho. I agrair-li que vostè comenci, ara, a distingir i a saber que el senyor Zapatero i el senyor Aznar no són exactament el mateix per als interessos de Catalunya; cosa que fins ara vostès no han reconegut mai, i no només no ho han reconegut, sinó que s'hi havien aliat. I durant vuit anys han estat governant amb un president que ha sigut el més cec, el més insensible...

Fitxer 05

interessos del nostre país, senyor Mas. De manera que vostès poden tenir bones intencions de canvi –de canvi de vostès, vull dir–, de reforma, poden tenir la intenció de començar a veure les coses d'una altra manera, però els asseguro que el dia que

la gent vegi que ho han fet, la gent els dirà—i nosaltres al davant—: «Benvinguts a casa, finalment estan en el sentit comú».

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula el portaveu de Convergència i Unió, fent ús del dret a contrareplicar.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Simplement per fer notar, un altre cop, perquè ara ja he tingut dues oportunitats, o tres, que és que segueix sense contestar. Els temes clau, senyor Maragall, segueix sense contestar-los. Per tant, vostè fuig d'estudi en el que és més principal d'aquest debat, que és saber què és, exactament, el que es podria votar, i el que votarem. I això, a alguns altres diputats i diputades d'aquesta cambra els hauria de fer obrir els ulls. Aquesta tarda es votarà una persona que vol convertir-se en president de la Generalitat; que en un debat solemne d'investidura, que és quan s'analitza el seu programa de govern i els seus compromisos, no és capaç de concretar coses tan elementals i tan essencials com aquestes que hem estat dient, i vostè es refugia aleshores en aquesta expressió del «trincar» i de la política espanyola, quan el que estem fent és parlar de Catalunya.

I vostè desvia el debat cap a no-se-què de l'any 95, perquè en el fons del fons, senyor Maragall, vostè l'únic que pretén avui és fugir novament d'estudi. I no serà escoltí'm, no serà que vostè tampoc hi té una confiança cega en el que després farà el PSOE, perquè si tanta confiança hi tingués, per què no és capaç de concretar avui tot això i sortir d'aquest joc d'equilibris i de mitges paraules, que estan recollides en el seu document? Tan senzill que seria, tan fàcil que seria.

Jo demano als altres diputats i diputades que obrin una mica els ulls, perquè aquesta tarda es va a fer exactament això, a votar el nou president de la Generalitat; que en el moment solemne d'aquest debat d'investidura, per la raó que sigui, quan se li parla de temes essencials de Catalunya, ens parla de temes de política espanyola, que, a més a més, van passar, molts d'ells, deu anys enrere.

I, dit això, senyor Maragall –dit això–, perquè jo no cauré en aquest mateix error, dit això, deixi'm dir-li només una cosa, jo vull confiar en la paraula de la gent. El senyor Zapatero ha vingut aquí a Catalunya, i també de forma molt solemne, ha dit el que ha dit. Ara bé, el que hi vulguem confiar no vol dir que estiguem convençuts ni segurs que això passarà Vostè ho ha d'agafar d'una altra manera, ho ha d'agafar en forma d'avertiment, perquè serem *absolutament* bel·ligerants des del punt de vista del compliment d'aquests compromisos.

Absolutament bel·ligerants. Si del que surt d'aquesta cambra, sigui el nou model de finançament, sigui el nou Estatut d'autonomia, després, el PSOE, com una sola persona, no hi dóna suport, ens sentirà

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor Mas. Faig avinent... Perdó... El candidat vol...? Tingui present que obre torn. Senyor Maragall, vol intervenir?

El candidat a la presidència de la Generalitat

Sí, només dir-li que..., només dir-li, molt breument, que perquè li puguem passar comptes al senyor Zapatero com a president del Govern, primer l'haurem de votar.

(Remor de veus.)

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor Maragall, jo crec que s'ha tornat a equivocar. *(Veus de fons.)* No!, perdonin, perdonin: tota l'educació i el *fairplay*, eh? I amb tot els respectes, s'ha tornat a equivocar, perquè no es tracta que el senyor Zapatero sigui president del govern per

donar suport a això. No es tracta d'això. Es tracta que el senyor Zapatero, o qui sigui el secretari general del PSOE en aquell moment –perquè això és vinculant, eh?, senyor Maragall–, això no val després dir: «Mira, com que ara n'hi ha un altre, tot allò no valia». No val això; això no val. Per tant, jo el que li dic és que nosaltres tindrem especialment en compte –i ha de ser així, escolti, és una oportunitat, vostè mateix ho diu, no? Oi que és una gran oportunitat per a Catalunya, doncs, aprofitem-la de veritat–..., i aleshores tindrem especialment en compte la posició del PSOE allà on estigui, estigui en el govern o estigui a l'oposició.

El president

Senyor Maragall, senyor Maragall...

El candidat a la presidència de la Generalitat

La última intervenció. Només per dir-li que...

El president

Senyor Maragall...

El candidat a la presidència de la Generalitat

...hi estic d'acord.

El president

Senyor Maragall...

El candidat a la presidència de la Generalitat

No..., Només per dir-li que...

El president

Senyor Maragall, li faig avinent que cada vegada que vostè intervé, obre torn...

El candidat a la presidència de la Generalitat

Ho sé, ho sé.

El president

I, per tant, qui tanca la intervenció és el senyor Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Molt breument, molt breument.

El president

Té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

No..., només per dir-li que estic d'acord amb vostè. (*Remor de veus.*) És a dir –no, no, calma– que estic d'acord amb vostè en el sentit que això s'ha d'exigir al Partit Socialista Obrer Espanyol, i jo també li ho exigiré, tant si estàen el govern com si està a l'oposició. Ara, faci números, amb el calendari a la mà i vegi que, amb tota probabilitat, per molt que correguéssim..., ja sé que vostès tenen pressa, i nosaltres també, per descomptat, difícilment estaríem en condicions que es pugui posar a votació a Madrid alguna cosa, i, per tant, relativa al que estem parlant, abans del mes de març de l'any 2000. I, per tant, probablement..., (*veus de fons*) –de l'any 2004! De manera que és difícil que aquesta situació a què vostè està al·ludint es pugui produir.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

També molt breument... Escolti'm, posem-nos-hi. Vostè diu que és molt difícil, intentem-ho. Nosaltres, com que tenim, des de Convergència i Unió, molta part avançada, i vostès ho saben, perquè això és públic, es va publicar, etcètera, etcètera..., posem-nos-hi de pressa, perquè no es tracta d'arribar abans del mes de març, es tracta d'arribar, més o menys, el mes de juny, que són sis mesos, que és quan, poc o molt, es produirà el maig, juny, la propera investidura. Siguem capaços, en aquell moment, que tindrà també un certa càrrega històrica, de tenir, si no acabats

del tot, molt, molt, molt avançats, els deures a Catalunya sobre el nou Estatut, i posem-los sobre la taula.

El president

Moltes gràcies, senyor Mas. Faig avinent a les senyores diputades i als senyors diputats, que si el ritme del debat ens ho permet, la primera intervenció prevista per a aquesta tarda del Grup Popular, la passaríem a aquest migdia. Hi insisteixo: si el ritme del debat ens ho permet.